Balogh Z. Arthur

A kapu

Szokása szerint korán kelt fel, hogy megkóstolja a reggeli harmat mosta gyümölcsöket. Kertje végén a napfényben fürdő hatalmas műhely épülete mintha elnyomná a málnabokrokat.

Egy pillanatra megállt a veranda utolsó lépcsőjén, és mélyet szippantott a friss levegőből. Figyelmét az épület tetején ragyogó fény keltette fel. Úgy csillogott, vibrált, mintha élne! Gondolkozni sem volt ideje, mert a fény megmozdult, életre kelve feléje rohant, és beburkolta, majd szétpattant, mint egy szappanbuborék. Egy kapu nyílt meg előtte. Mozdulatlanul az utolsó lépcsőn egy ismeretlen világot látott. A felhőtlen és meglepően mélykék ég zenitjén trónolt a nap. Előtte egy homoktenger dűnéi hullámként követték egymást a végtelenbe, a távoli ködbe vesző hegyek felé.

Mellében kalapáló szívvel ült a lépcsőre, és egyik lábát a papucsból kihúzva a homokra tette.

Olyan meleg volt, mint a tengerparton, ahol délutánonként családjával megpihent. Finom, mint a por. Szellő sem rezdült, madarakat sem látott, életnek sehol, semmi nyoma. Lábujjait a homokba fúrta. Mindez érthetetlen volt. Előtte egy új, ismeretlen világ, és mögötte a ház, a család. Egy kapu nyílt az ismeretlenre, egy mindenség, ahol nincs más, mint a végtelenbe vesző homok és a távolban kéklő hegyek.

„És, ha elmennék?"

Egy lépés a hegyek felé, néhány pillantás a mögötte lassan távolodó házra, és látni hogyan válik aprócska ponttá a homoktengerben. A kísértés nagy volt. Az ismeretlen… A kaland… A bizonytalanság… A szabadság! Messzire menni, hogy lássa, amit senki sem látott még! De hogyan? Minden nélkül? Egy zsebkendővel a zsebben és papucs a lábán, hogy meghódítsa a lehetetlent? És mit talál majd? Hogyan védekezzen az ismeretlen ellen?

Álmodozott néhány pillanatig.

És a visszatérés? Hogyan? Soha nem látni az asszonyt és gyermekeit? Nem, ez képtelenség.

Lábujjai a meleg homokba süppedtek és arra vágyott, hogy néhány lépést tegyen ebben a mindenségben. De nem merte, félt. Ösztönösen érezte, ha elhagyja egy pillanatra a veranda lépcsőit – világával az egyetlen kapcsolatot –, a kaput átlépte, soha többé nem térhet vissza. A lépcsőn ülve csúszott hátra a homokból kihúzva lábait, és lábnyomai eltűntek.

A hegyek fölött egy fénypont vibrált, csillogott, és érezte, hogy az ő világa volt ott a távolban a kapu másik oldalán.

Növekedett a fény, rohant és ráolvadt, majd újból a kert volt a homoktenger helyén. Még néhány pillanatig remegett a fény az épület fölött, majd végleg eltűnt.

Mély sóhajjal hagyta el a verandát, hogy megkóstolja kertje gyümölcseit.